

ПРОЛОГ

Вів зі смачним хрускотом увігнула Чорнокров у череп велетенської павучихи-скальверта. Висмикнула лезо з неабияким зусиллям. Меч задзижчав у м'язистих руках орчиці, розбризкуючи довкола кров. Королева скальвертів протяжно застогнала і... повалилася на купу каміння.

Вів зітхнула й опустила на коліна. Знову спалахнув за давнений біль у попереку, й орчиця сперлася на величезну руку, щоб погамувати його. Вона витерла з обличчя піт і кров, а тоді поглянула на мертву Королеву. За спиною Вів чулися радісні вигуки.

Вона нахилилася нижче до павучихи. Те, що вона шукала, мало бути просто над носовою западиною. Голова істоти виявилася вдовічі ширшою за її тулуб. Орчиця оглянула величезну опущену щелепу з довжелезними іклами, незліченну кількість очей — і поміж них урешті помітила складку плоті, про яку стільки читала.

Вона втиснула пальці у складку й розкрила її. Звідти полилося ледь помітне золотаве сяйво. Вів просунула руку в цей міщечок із плоті, обхопила тверду гранчасту грудку й смикнула на себе. Волокна з тріском лопнули, і камінь залишився в її руці.

Ззаду до Вів підійшов Феннус. Навіть не обертаючись, вона відчула запах його парфумів.

— То це й усе? — без особливого захвату запитав він.

— Ага.

Вів застогнала, підводячись на ноги, і сперлася на Чорнокрова як на милицю.

Навіть не обтерши каменя, запхала його в мішечок на поясі, а великий меч закинула на плече.

— І ти справді більше нічого не хочеш? — недовіжливо зиркнув на неї Феннус. Його гарне видовжене обличчя не приховувало здивування.

Він вказав на стіни печери, де під шарами затверділої слини королева скальвертів поховала незліченні багатства. Вози, скрині, кістки коней і людей перемішались із золотом, сріблом і коштовним камінням — блискучими уламками століть.

— Ага, — знову відповіла Вів. — Ми квити.

До них підійшла й решта гурту. Рун, Тайвус і маленька Галліна принесли із собою виснажений, але радісний гомін переможців. Рун вичісував бруд з бороди, Галліна вкладала кинджали в піхви, а позаду них легко крокував високий і пильний Тайвус. Вони були хорошою командою.

Вів відвернулась і пішла до входу в печеру, звідки досі лилося тьмяне світло.

— Куди ж ти? — гукнув Рун хрипло, але привітно.

— Геть.

— Але... хіба ти не хочеш..? — почала Галліна.

Хтось шикнув на неї, найімовірніше — Феннус.

Вів відчула докір сумління. Галліна їй подобалася найбільше, і, мабуть, варто було знайти час та все пояснити.

Але з неї годі. Навіщо тягнути? Вона не дуже хотіла з кимось говорити й боялася, що як почне пояснювати, то передумає.

Після двадцяти двох років пригод Вів раптом відчула, що з неї досить кровопролиття, бруду та подібної срані. Життя орка — суцільні битви, насильство і нагла жорстока смерть. Але хай її вахмурки схоплять, якщо вона дозволить своєму життю закінчитися так.

Настав час для чогось нового.

1

Вів стояла у ранковій прохолоді й дивилася вниз на безкраю широчінь долини. Місто Тьюн розкинулося по обох берегах річки і ледь проглядало крізь густу запону туману, що огорнув його. Лиш де-не-де зблискували на сонці мідні шпилі.

У передсвітанковій темряві Вів розбила табір. Її довгі ноги жадібно проковтнули останні кілька миль. Важкий Чорнокров висів за спиною, камінь скальвертів надійно сховався в одній із внутрішніх кишень куртки. Він важив не більше ніж сухе яблуко, тож Вів час від часу машинально тягнулася до нього й перевіряла, чи він досі на місці.

Шкіряна сумка на її плечі була набита переважно потатками й кресленнями, якщо не рахувати кількох сухарів, гаманця з платиновими фішками й різними дорожочінними камінцями та ще одного хитромудрого пристрою.

Коли туман розтанув, Вів рушила вниз у долину. Дорога була безлюдною, лише самотній фермерський візок із люцерною торохтів їй назустріч.

Вів відчула, як усередині здійсмається присмне хвилювання, якого вона не відчувала *роками*. Вона ледь стримувалася від свого бойового кличу. Вона ще ніколи й ні до чого так не готувалася. Вів багато читала, сумнівалася, досліджувала, переконувала себе, зрештою обрала Тьюн і, не вагаючись, викреслила зі списку решту міст. Але раптом та її упевненість здалася дурнуватою та імпульсивною, а хвилювання лише посилювалося.

Довкола Тьюна не було захисних мурів. Місто розрослося далеко за межі колишньої фортеці, проте Вів відчувала наближення до чогось важливого. Минула ціла вічність, відколи вона затримувалася на одному місці довше, ніж на кілька ночей, яких вимагала її робота. Тепер же Вів надувала осісти й пустити коріння в місті, у якому доти бувала разів зо три.

Орчиця зупинилася, насторожено роззирнулася: ні, нікого, і фермер із возом люцерни давно розчинився в тумані. Вона дістала з сумки пергамент і прочитала переписані її ж почерком слова:

*Де лінію магії бачу,
Там камінь скальвертів горить —
До мене притягне удачу
І серця бажання здійснить.*

Вів знову обережно намацала камінь, а тоді дістала з торби пристрій, який тиждень тому купила в учня чаклуна з Арвенни, — чарівну пошукову лозу. Над невеличким дерев'яним руків'ям, рясно всипаним схованими під намотаним зверху мідним дротом рунами, вигиналася тонка ясенева паличка. Вона була закріплена у спеціальному жолобку так, щоб вільно обертатися. Вів міцно стиснула лозину в кулаці й відчула, як мідний дріт вбирає тепло її долоні. Лоза ледь помітно смикнулася.

Принаймні Вів щиро вірила, що відчула це. Щоправда, коли учень чаклуна показував, як працює ця штуkenція, рухалася вона значно інтенсивніше. Вів відіграла раптовий здогад, що це міг бути дешевий трюк. Жодна людина з постійним місцем проживання не ризикнула б дурити двічі більшого за себе орка, який запросто може зламати її зап'ясток, лиш трохи сильніше потиснувши руку.

Вів глибоко вдихнула, виставила перед собою чарівну лозину й рушила у Тьюн.

Вів ішла Тьюном, і жвавий гомін міста усе гучнішав. На околицях їй траплялися переважно дерев'яні будинки з підмурками з річкового каменю. Та що далі вона заходила, то більше довкола ставало кам'яних будов, ніби саме місто, старішаючи, перетворювалося на скам'янілість. Багністі стежки поступалися місцем кам'яним вулицям, а ближче до центру й вони змінилися брукованими. Храми й таверни обступали площі зі статуями колись дуже важливих людей.

Будь-які сумніви щодо чарівної лозини розвіялися. Тепер вона сіпалася, наче жива — короткі посмикування переросли в наполегливі поштовхи. Дослідження Вів виявилися недавремними. Під містом справді пролягали лей-лінії — шляхи потужної магічної енергії. Вчені ніяк не могли дійти згоди, чи то лей-лінії проростали там, де селилися люди, чи то люди тягнулися до них, як до теплого вогнища взимку. Та байдуже — для Вів важило лиш те, що магія була тут.

Втім, знайти потужну лей-лінію — лише початок справи.

Тонка ясенева паличка смикалася ліворуч і праворуч, вказувала в один бік, а потім різко розверталася назад і тягнула Вів, наче рибу на гачку, зовсім в іншому напрямку. Невдовзі орчиця перестала дивитися, куди веде її чарівна лозина, і йшла за посмикуваннями, взагалі не звертаючи уваги на будівлі, повз які проходила.

Лоза провела її гамірними головними вулицями, звивистими провулками поміж ними, протягнула повз ковальні й готелі, ринки й забігайлівки. Людей зросту Вів на вулицях було небагато, але витріщаки не поспішали юрмитися навколо неї. Чорнокров відлякував зайву публіку.

Вів проминула всі шари запахів, якими повнилось місто: свіжоспечений хліб, щойно скупані коні, мокре каміння, гарячий метал, квіткові парфуми та старе лайно. Такі запахи можна зустріти в будь-якому місті, але в Тьюні за ними

ховалися вранішні пахощі річки. Часом поміж будівлями Вів помічала лопаті водяного колеса на млині.

Вона дозволила лозині вести її. Кілька разів посмикування ставали настільки сильними, що Вів зупинялася й оглядала найближчі будівлі, та, розчарована, йшла далі. Лозина спершу опиралася, а тоді, певно, здалася і знайшла новий напрямок, куди й потягнула орчицю.

Коли ясенева паличка *сильно* шарпнула, Вів зупинилась у напівзаціпенінні. Вона нарешті знайшла саме те, що шукала.

Не на Головній вулиці — на це годі було й сподіватися, — але всього на одну вулицю далі. Гасові ліхтарі, натикані вздовж дороги, вже згасли, але давали надію, що навіть після сутінків ніхто тебе тут не приріже. Будинки на Червонокам'яній вулиці не приховували свого поважного віку, а їхні дахи, здавалося, були в хорошому стані. Усі, крім одного, — того, куди потягнула Вів чарівна лозина.

Місце, хай що воно було, виявилось доволі маленьким. На єдиному залізному гачку, що залишився, висіла пошарпана вивіска «КОНЮШНЯ ПАРКІНА». Фарба з опуклих літер давно облупилася. Високі ковані залізом подвійні дерев'яні двері були прочинені, а поперечина одвірка — приперта поряд до стіни. Зате на менших, завбільшки з орка, дверях ліворуч висів замок.

Вів відсунула двері й зробила крок усередину. Крізь діру в даху у приміщення лилося світло, уламки глиняної черепиці лежали у широкому проході між шістьма денниками. На горіще вела драбина сумнівної міцності. Ліворуч примостився невеликий кабінет із задньою кімнатою. Із корита в далекому закутку тягнувся кислий запах гнилого сіна. Пил кружляв у променях світла й, здавалось, ніколи не осідав.

Усе було настільки ідеально, як і сподівалася Вів.

Вона сховала чарівну лозину. Знову вийшла на вулицю, яка ставала дедалі жвавішою. Згорблена стара жінка підмітала сходи в будинку навпроти. Вів була майже впевнена, що вона підмітала ще з моменту її появи біля конюшні. Поріг

аж виблискував чистотою, але жіночка продовжувала рішуче мести, щомиті потай позираючи на орчицю.

Вів кількома великими кроками перетнула вулицю. Стара неабияк здивувалась, але вичавила з себе щось дуже близьке до усмішки.

— Ви знаєте, кому належить будівля? — запитала Вів, вказуючи на конюшню.

Жінка була впововину нижча за Вів, і щоб зазирнути у вічі орчиці, бідолашній довелося витягнути шию. Вона допитливо примружилась, і її обличчя перетворилося на клубок зморщок.

— Оці-от стайні?

— Ага.

— Ну-у-у, — задумливо протягнула жіночка, хоча Вів розуміла, що з пам'яттю у тої все гаразд. — Якщо я нічого не плутаю, це старого Енсома. Цей чоловігя не вдатний ані бізнес вести, ані торгувати, ані працювати, ані слухати, що про все це каже його стара.

Вів зауважила, як дивно жінка звела вгору брови.

— То власник не Паркін?

— Ні. Енсом їх купив, але міняти вивіску було надто дешево.

Вів весело всміхнулася, випнувши вперед нижні ікла.

— Не знаєте, де його можна знайти?

— Точно не скажу. Але думаю, він зайнятий єдиною справою, яка йому добре вдається, — стара підняла вільну руку до губ і перекинула уввний кухоль. — Якщо хочеш його знайти, пошукай у провулку Сирої Кістки. Це тамо нижче, — і вона жестом вказала на південь.

— О такій ранній порі?

— Аякже, він до цієї справи ставиться дуже серйозно.

— Дякую, панно, — сказала Вів.

— О, та яка ще «панна»? — зареготала жінка. — Зви мене Лейні. Будеш мою новою сусідкою..? — і вона махнула рукою, натякаючи орчиці, щоб і та назвала своє ім'я.

— Вів.